

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/10/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014010077
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9014010077.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci navrhovateľky: MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o., so sídlom Bratislavská 1/a, Bratislava, právne zastúpená: DEDÁK & Partners, s.r.o., Mlynské Nivy 45, Bratislava, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/020/2014 zo dňa 25. marca 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/020/2014 zo dňa 25. marca 2014 p o t
v r d z u j e.

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Navrhovateľka je povinná zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v P. pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút : BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Navrhovateľka sa včas podaným opravným prostriedkom, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 05.06.2014, domáhala postupom podľa ustanovení § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) preskúmania zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/020/2014 zo dňa 25.03.2014.

Odporkyňa (ďalej aj Rada), ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/, h/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého administratívneho rozhodnutia (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z.), rozhodnutím č. RP/020/2014 zo dňa 25.03.2014 (vydaným v správnom konaní č. 406-PLO/O-5790/2013) uložila navrhovateľke podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - pokutu

určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 8.000 € za porušenie povinnosti uvedenej v § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že na televíznej programovej službe DAJTO dňa 1.10.2013 o cca 06:50 hod. a dňa 06.10.2013 o cca 07:00 hod odvysielala komunikáty s názvom Akčná výhra, ktoré naplnili definíciu telenákupu, keď obsahovali nejednoznačné, nepresné a nesprávne inštruovanie o spôsobe riešenia zadaných úloh.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že odvysielané komunikáty obsahovali priamu ponuku (zverejnenie audiotextového čísla a výzva na zavolanie) vysielanú verejnosti s cieľom poskytnúť službu (hru o cenu), a preto tieto komunikáty naplnili definíciu telenákupu, v dôsledku čoho sa na ne vzťahuje úprava § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. Odporkyňa uviedla, že na základe poskytnutých informácií v odvysielaných príspevkoch diváci nemali možnosť identifikovať všetky znaky, ktoré mali zohľadniť a ich číselné hodnoty. Hoci celá úloha bola prezentovaná ako jednoduchá a poskytnuté informácie ako dostačujúce pre jej riešenie, je zjavné, že tieto neboli jednoznačné, úplné, presné a ani správne a nepostačovali na vyriešenie zadanej úlohy moderátorkou prezentovaným spôsobom.

Rada dospela k záveru, že odvysielané komunikáty, ktoré naplnili definíciu telenákupu boli nečestné, nakoľko boli vysielané tak, aby poskytnutím nesprávnych, nejednoznačných alebo nepresných informácií vytvoril v recipientovi klamlivú predstavu o náročnosti riešenia zadanej úlohy a spôsobe jej riešenia za účelom presvedčiť ho, aby sa hry o cenu zúčastnil. Jednotlivé úlohy boli prispôbované tak, aby recipienti nemohli identifikovať všetky znaky, ktoré majú byť nositeľmi číselnej hodnoty.

Pri určovaní výšky sankcie odporkyňa vychádzala zo závažnosti správneho deliktu, rozsahu a dosahu vysielania, miery zavinenia, následkov porušenia povinnosti, trvania správneho deliktu, spôsobu porušenia povinnosti a pokutu určila vo výške 8.000 €.

II.

Navrhovateľka vo svojom oprávnom prostriedku uviedla, že na základe vizuálneho ako aj verbálneho zadania, viacnásobne proklamovaného počas vysielania bolo divákovi zjavné, že úlohou je vytvoriť najväčšie možné čísla premiestnením dvoch zápalek, pričom obrázok bol vymedzený jeho zreteľným orámovaním, teda nebolo pochybností, ktorá časť obrazovky bola obrázkom, kde sa nachádzali číslce zo zápalek, z ktorých bolo potrebné vytvoriť najväčšie možné číslo premiestnením dvoch zápalek. Zároveň odznali pre diváka aj ďalšie podstatné informácie, ktoré divákovi naznačili správny postup, spôsob uvažovania, informovali ho o všetkých potrebných skutočnostiach, aby sa divákovi podarilo poukladané zápalky správne identifikovať a avizovanú výhru získať.

Zdôraznila, že zo záznamov komunikátov je evidentné, že kvalita obrazu záznamov je oveľa nižšia ako kvalita obrazu, ktorú mali možnosť sledovať diváci komunikátov a aká je zachytená napr. na screenshotoch.

V prípade komunikátu 1 a poskytnutého riešenia, je dostatočným spôsobom v zadaní obrázku so zápalkami pre divákov naznačené, že v číslici 8 sa v spodnej časti stretávajú dve rôznofarebné hlavičky zápalek (modrá a červená). Zároveň je možné identifikovať, že aj hrúbka týchto zápalek je iná (väčšia) ako hrúbka okolitých zápalek, ktoré sú uložené len po jednom. Podľa navrhovateľky obrázok so zápalkami na televíznej obrazovke bol odvysielaný v dostatočnom odlíšení, a to tak, aby divák prítomnosť viacerých zápalek na jednom mieste v číslach mohol vidieť.

Podľa názoru navrhovateľky, najmä v matematických rébusoch sa diváci veľa krát sústreďia len na matematickú časť rébusu, bez toho, aby sa detailnejšie pozreli na záber zadania na televíznej obrazovke, a to je dôvodom, prečo sa divákovi nepodarí záhadu vyriešiť.

Podstatou predmetných komunikátov je práve logický rébus, ktorý v sebe za účelom plnenia funkcie zábavného programu s prvkom hry musí obsahovať prvok záhadnosti a zatajenie určitých informácií divákovi, nie je možné takúto hru automaticky považovať za nečestnú.

Navrhovateľka je presvedčená, že komunikáty spĺňajú svoju funkciu zábavného programu s prvkami hry a sú vo vzťahu k divákovi férové a čestné vzhľadom na to, že možnosť dovolať sa do štúdia je poskytnutá všetkým divákovi rovnakým spôsobom a všetci diváci majú k dispozícii na riešenie rovnaké informácie.

Navrhovateľka uviedla, že zákon č. 308/2000 Z.z. neobsahuje definíciu slušnosti a čestnosti, neobsahuje výklad k tomuto ustanoveniu zákona, teda vysielateľ môže pri definovaní týchto pojmov v nadväznosti na aplikáciu predmetného ustanovenia zákona aplikovať len všeobecné a verejnosťou prijateľné normy slušnosti a čestnosti. Má za to, že celé vysielanie vysielateľa je možné považovať za také, ktoré je slušné a čestné a nemá vedomosť o tom, že by obsahom vysielania vysielateľa boli akékoľvek nečestné alebo neslušné obsahy. Vo všeobecnosti je možné čestnosť a slušnosť považovať za spoločenské hodnoty prisudzované procesom alebo javom danou spoločnosťou. Je zrejmé, že obsah týchto pojmov a ich výklad bude závisieť od spoločnosti, od doby, v ktorej sú posudzované, od okolností, za ktorých dochádza k ich posúdeniu od ďalších faktorov, ktoré budú mať jednoznačne vplyv na výklad a obsah týchto pojmov. Pojem slušnosť a čestnosť v súčasnej spoločnosti sú kritériami morálky a etiky, dôležitým javom, ktorý by mal byť princípom každej spoločnosti. Je nespochybniteľné, že vplyv na morálku spoločnosti majú aj médiá, preto je v tejto súvislosti vysielateľovi nejasné, na základe čoho považuje správny orgán napadnuté vysielanie za nečestné a neslušné.

K právnej postate posúdenia predmetných vysielaní ako telenákupu navrhovateľka uviedla, že sa nestotožnila s právnym názorom odporkyne, ktorá podradila odvysielané komunikáty ustanoveniam upravujúcim vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie, teda keď predmetné komunikáty považuje za telenákup podľa § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. Podľa názoru vysielateľa predmetné komunikáty vykazujú jasné znaky zábavného súťažného formátu, nie sú priamou ponukou vysielanou verejnosti s cieľom poskytnúť tovar alebo služby vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov za odplatu. Navrhovateľka má za to, že pokiaľ majú byť predmetné komunikáty považované za telenákup tak, ako je pojem telenákup definovaný v ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z., je potrebné naplniť všetky kritériá definované v § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. a zároveň musia byť naplnené kritériá definované v ustanovení § 31a ods. 1/ zákona č. 308/2000 Z.z.

Podľa jej názoru telenákup je formou mediálnej komerčnej komunikácie a ako taký musí byť preukázaný, že vysielaný komunikát naplnil kritériá mediálnej komerčnej komunikácie vo všetkých častiach. Musí byť teda preukázaný, že v danej veci išlo o skutočnú ponuku služieb, skutočné nabádanie diváka zaobstarať si tovary alebo služby a o skutočný odplatný vzťah. V opačnom prípade nie je možné predmetné komunikáty považovať za telenákup, ale za reláciu zábavného charakteru s prvkami hry. Navrhovateľka poukázala aj na rozhodnutie Súdného dvora Európskej únie (ďalej len SD EÚ) vec C-195/06 (Kommunikationsbehörde Austria c/a Österreichischer Rundfunk).

Navrhovateľka uviedla, že odvysielané komunikáty boli samostatnou programovou jednotkou, vysielateľom prezentované ako zábavný formát s prvkami hry. Z pohľadu vysielateľa išlo o nakupovaný akvizitný program, a to od spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd., pričom vysielateľ nezasahuje do obsahu nakúpeného programu a zaväzuje sa odvyselať ho tak, ako bol výrobcom diela dodaný. Vysielateľ nedisponuje obsahom týchto relácií. Vysielateľ nakupuje predmetné programy ako akvizície a tieto zaraďuje do vysielania ako akvizitné zábavné programy, teda nepredáva vysielací čas s cieľom vyselať reklamu alebo telenákup tretej osoby. Vysielateľ sa nepodieľa na akýchkoľvek ziskoch výrobcu diela, ktoré plynú z jeho hospodárskej činnosti pri realizácii predmetných komunikátov a ani pri akejkoľvek jeho inej podnikateľskej činnosti. Vysielateľ má právo na kontrolu obsahu zadaných súťaží tak, aby tieto neboli v rozpore s ustanoveniami zákona. Predmetné komunikáty sú vysielané v dennej periodicite, ako pravidelný programový formát, z celkového vysielacieho času tvoria minimum, nakoľko programová služba DAJTO je vysielaná 24 hodín denne. Vysielanie predmetných komunikátov nie je nosným vysielacím programovým formátom programovej služby DAJTO, programová služba DAJTO je monotypovou programovou službou, ktorej viac ako 80% programov tvorí dramatika, resp. dramatický programový typ (z prevažnej časti filmy, seriály). V predmetných komunikátoch nie je nikde prezentovaný žiadny obchodný názov, obchodná značka, obchodná známka, tovary alebo služby tretích subjektov a nie je ani prezentované ďalšie vysielanie vysielateľa. Otázky, ktoré sú súčasťou predmetných

komunikátov sú náhodné, nie sú spájané s nijakým obchodným menom, názvom, značkou, tovarom alebo službou tretieho subjektu. Obsah predmetných komunikátov nie je možné nijakým bežným a ani skrytým spôsobom spojiť s akoukoľvek komerčnou činnosťou akéhokoľvek tretieho subjektu. Podľa názoru navrhovateľky teda odvysielané komunikáty nie je možné považovať za telenákup a tak ich nie je možné podriaďiť pod ustanovenia upravujúce vysielanie reklamy a telenákupu.

Poukazujúc na uvedené navrhovateľka navrhuje, aby najvyšší súd predmetné rozhodnutie odporkyne zrušil, vec jej vrátil na ďalšie konanie a aby jej odporca zaplatil trovy konania.

III.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/020/2014 zo dňa 25.03.2014 potvrdil.

V dôvodoch uviedla, že pri otázke posúdenia odvysielaných komunikátov vychádzala z rozsudku SD EÚ vo veci C-195/06 a z definície telenákupu a mediálnej komerčnej komunikácie obsiahnutej v zákone č. 308/2000 Z.z. Podľa tohto rozhodnutia SD EÚ vysielanie, počas ktorého vysielateľ ponúka divákovi možnosť zúčastniť sa hry o ceny zavolaním na telefónne číslo so zvýšenou sadzbou, teda za odplatu, je telenákupom, ak spĺňa tieto kritériá:

- skutočná ponuka služby s ohľadom na účel vysielania, ktorého je hra súčasťou,
- význam hry v rámci vysielania z hľadiska časového rozsahu a predpokladaného ekonomického prínosu,
- typ otázok kladených účastníkovi hry.

Zo samotného obsahu týchto komunikátov je zrejmé, že nejde o štandardné zábavné programy. Model týchto komunikátov sa zakladá na tom, aby sa čo najväčšie množstvo recipientov pokúsilo dovolať do štúdia. Nejde o klasické ponúknutie rozptýlenia ako je to v prípade vedomostných hier vysielaných vysielateľom, ale je evidentné, že účelom týchto komunikátov je osloviť čo najväčšie množstvo recipientov, aby využili službu tretej osoby (ponúkanú hru o cenu) zavolaním na telefónne čísla uvádzané na obrazovke. Tvrdenie, že ide o akvizitčný program je pre posúdenie, či komunikát naplnil definíciu telenákupu irelevantné. V konečnom dôsledku, telenákup ako formu mediálnej komerčnej komunikácie spravidla vždy vyrába tretia osoba. Skutočnosť, či navrhovateľ môže zasahovať do obsahu týchto komunikátov je vzhľadom na objektívnu zodpovednosť vysielateľa irelevantná. Zo všeobecných pravidiel hry Akčná výhra vyplýva, že podporuje aktivity a značky tretej osoby. Poskytovanie interaktívnych hier je obchodným modelom, na ktorom funguje spoločnosť TeleMedia InteracTV Ltd. Odvysielané komunikáty tvoria 6 - 7% denného vysielacieho času programovej služby DAJTO, čo nie je zanedbateľné. Podľa aktuálne platnej licencie má navrhovateľka vyhradených vysielaniu doplnkového vysielania (§ 3 písm. h/ zákona č. 308/2000 Z.z.) 15% z celkového času vysielania programovej služby DAJTO. Trvanie predmetných komunikátov predstavuje z časového hľadiska cca tretinu času, ktorú vysielateľ môže podľa § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. vyhraďiť vysielaniu reklamy a telenákupu v jednom dni a cca polovicu času, ktorú môže vysielateľ podľa svojej aktuálnej licencie vyhraďiť vysielaniu reklamy a telenákupu. Hra o cenu predstavuje celý obsah komunikátu a jediným účelom takéhoto komunikátu je poskytnutie služby - hry.

Tvrdenie navrhovateľky, že predmetné komunikáty nakúpila ako akvizície a tieto zaraďuje do vysielania ako akvizitčné zábavné programy, čiže nepredáva vysielací čas s cieľom vyselať reklamu a že sa nepodieľa na akýchkoľvek ziskoch výrobcu diela, považuje odporkyňa za účelové. Podľa týchto vyjadrení navrhovateľky tretia osoba na programovej službe DAJTO propaguje a poskytuje svoje služby bez toho, aby mal z toho vysielateľ akýkoľvek zisk, pričom tieto programy ani nie sú prerušované vysielaním reklamy, takže nemá ani profit z reklamy. Svojím cieľom sa však predmetné komunikáty v ničom nelíšia od bežnej reklamy a telenákupu, ich špecifické spracovanie má pôsobiť atraktívnejšie,

avšak to nemá vplyv na ich právnu kvalifikáciu. Z pravidiel odvysielaných komunikátov vyplýva, že pri vysielaní audiotextových hier vysielateľ programovej služby buď vyhlasovateľovi súťaže predá vysielací čas (obdobu reklamy alebo telenákupu), alebo sa podieľa na príjmoch vyhlasovateľa súťaže zo súťaží organizovaných prostredníctvom jeho vysielania. Vysielateľ tak za každých okolností získava odplatu za poskytovanú službu. Vysielanie audiotextových hier je prezentované ako alternatíva reklamy pre získavanie príjmov z vysielania. Výhradenie časového úseku v rozsahu jeden a pol hodiny denne vysielaniu danej hry nasvedčuje tomu, že to nie je pre vysielateľa ekonomicky zanedbateľnosťou činnosťou. V posudzovaných komunikátoch dochádza k skutočnej ponuke služieb tretej osoby za odplatu. Odporkyňa nemohla vyhodnocovať obsah kladených otázok, keďže v predmetných komunikátoch neboli divákovi kladené otázky, ale mali za úlohu vyriešiť zadanie pripomínajúce matematický príklad. Podmienku prepojenia otázok s poskytovaním služieb a tovarov v prípade predmetných komunikátov nebolo potrebné skúmať z hľadiska ich prepojenia so živnosťami, remeslami, podnikaním a profesiami. Predmetné komunikáty predstavujú službu tretej osoby, spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd., ktorá spočíva v poskytnutí možnosti divákovi vyhrať prezentovanú finančnú odmenu na základe správnej odpovede na zadanú úlohu a odplatom za jej poskytnutie je suma, ktorú volajúci zaplatia za volanie na telefónne číslo so zvýšenou sadzbou. V danom prípade nemuseli byť kladené otázky, resp. zadanie úlohy, či jej riešenie prepojené s činnosťou tretej osoby, ktorá bola vyhlasovateľom súťaže, nakoľko samotné usporiadanie hry je jej činnosťou, ktorá bola priamo ponúkaná a aj poskytovaná. Takéto konanie je typovo zhodné s inými formami telenákupu, a preto je opodstatnená aj rovnaká miera regulácie vysielania predmetných komunikátov.

Odporkyňa dospela k záveru, že pri vysielaní predmetných komunikátov navrhovateľka porušila svoju povinnosť zabezpečiť, aby jej vysielanie bolo čestné. Pri vymedzení pojmu čestnosť v predmetnom prípade musí byť zohľadnené jeho spojenie s vysielaním telenákupu. Pojem čestnosť je morálnou kategóriou. Čestné informovanie je také, ktorého obsah bude v súlade so všeobecne prijímanými pravidlami, verne skutočnosti, ktoré nenavádza, nesmeruje k neúplnému alebo nepresnému informovaniu vykonávanému najmä s cieľom vyvolať alebo vytvoriť predpoklady pre vyvolanie rozhodnutia v recipientovi, ktoré by pri riadnom informovaní neurobil, alebo pravdepodobne neurobil a to najmä zo zisťných dôvodov. Čestný telenákup je taký, ktorého obsah nebude zavádzajúci, nebude teda prezentovať ponúkanú službu alebo tovar tak, aby poskytnutím nesprávnych, nejednoznačných alebo nepresných informácií vytvoril v recipientovi klamlivú predstavu o ich vlastnostiach, kvalitách, použití, účinkoch, charakteristike, význame pre recipienta.

Odporkyňa sa otázkou kvality záznamov vysielania doručených Rade navrhovateľkou zaoberala v napadnutom rozhodnutí na stranách 17 a 18. Kvalita obrazu na záznamoch, ktoré Rade doručila navrhovateľka na základe jej vyžiadania, je možné ohodnotiť ako slabšiu. To však neznamená, že nezobrazujú verne to, čo bolo odvysielané, resp. že nezobrazujú v dostatočnej kvalite detaily relevantné pre posúdenie skutkového stavu. Rovnako to platí aj o screenshotoch, ktoré nie sú zachytením toho, ako boli predmetné komunikáty odvysielané, nakoľko na nich absentuje logo, ako aj piktogram podľa jednotného systému označovania.

Tvrdenie, že záznamy vysielania predmetných komunikátov, ktoré doručila navrhovateľka a ktoré sú zároveň aj jej povinnosťou ich uchovávať v zodpovedajúcej kvalite, nezobrazujú verne to, ako boli predmetné komunikáty odvysielané, uplatnené navrhovateľom až pred NS SR, je potrebné označiť za účelové a vykonštruované.

Odporkyňa poukázala, že nie je rozhodujúce, že niektorý z volajúcich uhádol správne riešenie. Spôsob, akým sa volajúci dopracoval k správnejmu výsledku nie je známy a je možné, že postupoval nesprávne a len náhodou uviedol správny výsledok, napríklad na základe skúseností s obdobnými hrami, ktoré vysielala navrhovateľka, ale aj iní vysielatelia. Pre posúdenie zabezpečenia čestnosti odvysielaného komunikátu, ktorý je telenákupom je podstatné, či zadanie bolo odvysielané tak, aby diváci mohli rozoznať všetky relevantné skutočnosti. V danom prípade navrhovateľka upravila zadanie tak, aby diváci relevantné skutočnosti nemohli určiť. Zadaní, ktoré navrhovateľ predkladal v správnom konaní, ako aj tie, ktoré priložil k svojmu vyjadreniu, nezachytávajú to, ako bola hra odvysielaná a tak ani nepreukazujú, ako v skutočnosti bolo zadanie odprezentované divákovi. Poukazovanie navrhovateľky na tieto

dokumenty je tak potrebné vyhodnotiť ako irelevantné.

Tvrdenie navrhovateľky, že nevyhnutnou súčasťou predmetného komunikátu vzhľadom na jeho charakter musela byť aj „záhadnosť“ jeho riešenia, by podľa odporkyne bolo akceptovateľné, ak by táto „záhadnosť“ nespočívala v tom, že divákovi neboli poskytnuté všetky relevantné informácie na vyriešenie zadania postupom, k akému boli inštruovaní. Ak zo zadania úloh nebolo možné určiť všetky relevantné skutočnosti pre ich riešenie, divákovi bola upretá možnosť dopracovať sa k správne mu riešeniu na základe poskytnutých informácií. Diváci boli zavádzaní v tom, aké zadanie majú riešiť. Takýmto spôsobom im bolo v značnej miere znemožnené uviesť správny výsledok.

Ako bolo vyššie uvedené, právna kvalifikácia komunikátov obdobných posudzovaným ako telenákupu, vymedzenie pojmu česťnosť, aplikovanie povinnosti podľa § 32 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. na takýto typ komunikátov, ako aj záver, že v prípade ak hra o cenu vysielaná vo forme telenákupu akú mali aj predmetné komunikáty neobsahuje jasné, úplné, presné a jednoznačné informovanie o spôsobe jej riešenia, dochádza k porušeniu povinnosti podľa § 32 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. už boli potvrdené rozsudkom NS SR vo veci 3Sž/22/2013.

Odporkyňa sa domnieva, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku, nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku, a že navrhovateľka nebola na svojich právach ukrátená rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, že zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádza napadnuté rozhodnutie, je v súlade s obsahom spisov a navrhovateľka mala možnosť vyjadriť sa ku všetkým relevantným skutočnostiam, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 1 O.s.p. a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. a na pojednávaní súdu dňa 00.00.2015 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj s obsahom pripojených administratívnych spisov č. 406-PLO/O-5790/2013, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/020/2014 zo dňa 25.03.2014, ako aj s obsahom obrazovo-zvukových záznamov dospel k záveru, že rozhodnutie odporkyne potvrdí.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu odporkyne je zrejmé, že v prejednávanej veci skutkový stav sporný nebol. Navrhovateľka v správnom konaní, ani v konaní pred súdom, nepoprela odvysielanie komunikátov na programovej službe DAJTO s názvom Akčná výhra, ani ich obsah a znenie.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľky obsiahnutých v opravnom prostriedku bolo posúdiť, či navrhovateľka odvysielaním programov uvedených v preskúmanom rozhodnutí RP/020/2014 zo dňa 25.03.2014 porušila zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či predmetná sankcia - pokuta vo výške 8 000 € bola uložená v súlade so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 406-PLO/O-5790/2013 zo dňa 03.12.2013, ktoré bolo doručené navrhovateľke dňa 30.12.2013. V spise sú pripojené obrazovo-zvukové záznamy predmetných programov. V pripojených administratívnych spisoch sa ďalej nachádzajú správy o kontrole dodržiavania povinností podľa zákona č. 308/2000 Z.z., vyjadrenia navrhovateľky, zápisnica o

hlasovaní Rady a napadnuté rozhodnutie Rady.

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.). Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250q ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Úlohou senátu najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že na programovej službe DAJTO v dňoch 01.10.2013 o cca 06:50 hod. a 06.10.2013 o cca 07:00 hod. odvysielala komunikáty s názvom Akčná výhra, ktoré naplnili definíciu telenákupu a obsahovali nejednoznačné, nepresné a nesprávne inštruovanie o spôsobe riešenia zadaných úloh. Za uvedené bola navrhovateľke uložená sankcia - pokuta vo výške 8.000 €.

Podľa § 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním Rady pre vysielanie a retransmisii (ďalej len „Rada“) je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania a retransmisie, dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisii a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Podľa § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. vysielateľ je povinný zabezpečiť, aby ním vysielaná reklama a telenákup boli čestné a slušné.

Podľa § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. telenákup na účely tohto zákona je priama ponuka vysielaná verejnosti s cieľom poskytnúť tovar alebo služby vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov za odplatu. Telenákup môže mať formu

- a) telenákupného šotu,
- b) telenákupného pásma v trvaní aspoň 15 minút.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z.z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3.319 € do 165.969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49.790 €, ak porušil podmienky na vysielanie

mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa smernice Rady 89/552/EHS zo dňa 03.10.1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 97/36/ES zo dňa 30.06.1997 sa na účely tejto smernice za televíziu ponuku tovarov (teleshopping) považuje vysielanie priamych ponúk pre verejnosť za odplatu s cieľom ponuky tovarov alebo služieb vrátane nehnuteľného majetku, práv a záväzkov.

Aj podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách), ktorou bola smernica 97/36/ES zo dňa 30.06.1997 zrušená je telenákup definovaný ako vysielanie priamych ponúk pre verejnosť za odplatu s cieľom poskytnutia tovarov alebo služieb vrátane nehnuteľného majetku, práv a záväzkov (článok 1.1 písm. l). Smernica 2010/13/EÚ bola do právneho poriadku Slovenskej republiky prevzatá s účinnosťou od 01.01.2013 a tvorí prílohu 1 k zákonu č. 308/2000 Z.z.

Na posúdenie naplnenia zákonných podmienok pojmu telenákup v odvysielaných komunikátoch bolo potrebné skúmať jednotlivé programy z hľadiska ich obsahu, so všetkými obrazovými alebo verbálnymi zložkami a informáciami, ktoré v nich boli obsiahnuté. V danom prípade bola divákovi ponúknutá možnosť zúčastniť sa hry o finančnú odmenu zatelefonovaním na telefónne číslo so zvýšenou tarifnou sadzbou a vytvorením najväčšieho možného čísla premiestnením dvoch zápaliek. Poukazujúc i na výklad únievého práva v rozsudku SD EÚ vo veci C-195/06, senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že na program alebo jeho časť, v ktorých prevádzkovateľ vysielania ponúka divákovi možnosť zúčastniť sa hry o cenu, ktorou je finančná výhra, a to priamou voľbou audiotextových čísiel, t.j. za odplatu, sa vzťahuje vymedzenie, ktoré citované ustanovenia smernice 97/36/ES zo dňa 30.06.1997, priznáva pojmu teleshopping. A to za predpokladu, ak táto relácia alebo jej časť, predstavuje skutočnú ponuku služieb na základe zohľadnenia cieľa relácie, ktorej je hra súčasťou, významu tejto hry v rámci celej relácie z hľadiska času a predpokladaných hospodárskych výsledkov vo vzťahu k výsledkom očakávaných od celej relácie, ako aj charakteru otázok položených uchádzačom.

Na základe uvedeného výkladu únievého práva vzťahujúceho sa k definícii pojmu telenákup (teleshopping), ktorý vyplýva z citovaného rozsudku Súdneho dvora Európskej únie, nie je možné odvysielané komunikáty považovať za bežné zábavno-súťažné programy. Aj s ohľadom na ustanovenie § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. napĺňajú odvysielané komunikáty zákonnú definíciu telenákupu.

Televízny divák sa v podstate vytočením telefónneho čísla zaviazal zaplatiť určitú sumu, ktorá je síce nízka (2 € s DPH), ale je vyššia ako tarifa za bežný telefonický rozhovor na Slovensku, a súhlasí s jej zaplatením v nádeji, ktorú mu dáva moderátor programu, ale i stanovené pravidlá, že za jediný telefonický hovor, po správnom zodpovedaní úlohy, vyhrá cenu - 100 €, ktorá vysoko prevyšuje jeho investíciu. V tomto prípade je možné konštatovať, že ide o ponuku finančnej služby - hry vysielateľa pre diváka.

Podľa najvyššieho súdu je v tomto prípade splnená i ďalšia zákonná podmienka, aby bolo možné posúdiť predmetný komunikát ako telenákup (§ 32 ods. 2 citovaného zákona) a to, že ide o priamu ponuku vysielanú verejnosti s cieľom poskytnúť službu - finančnú hru. Divák môže priamo pri sledovaní televízneho vysielania vytočením telefónneho čísla využiť priamo ponúkanú hru o finančnú výhru. Práve pojem priama ponuka pre verejnosť odlišuje telenákup a reklamu.

Reklama je nepriamou ponukou tovaru alebo služby, pretože aj keď je jej cieľom rovnako, ako je cieľom telenákupu, aby si televízny divák kúpil tovary, alebo služby, ktoré propaguje, tým, že ho presvedčí o ich vlastnostiach, konečné štádium obchodu je akcesorické vo vzťahu k jej bezprostredným cieľom a dochádza k nemu neskôr, keď sa spotrebiteľ obráti na príslušnú distribučnú sieť, aby uskutočnil nákup.

Telenákup ide totiž ďalej ako reklama, keďže sa neobmedzuje na reklamný oznam, ale zabezpečuje nie len propagáciu ale i samotný predaj tovaru, či služby.

Tieto úvahy podporujú predpoklad, že posudzované relácie ponúkajú televíznym divákovi možnosť priamo zúčastniť sa na hre tým, že im moderátor poskytuje informácie nevyhnutné na to, aby sa s ním mohli spojiť a dostali sa tak do vysielania a mohli zodpovedať na stanovenú otázku - matematický príklad, čím je splnená podmienka, aby bolo možné predmetný program posúdiť ako priamu ponuku finančnej služby divákovi.

Poukazujúc na uvedený záver považuje najvyšší súd za nedôvodnú i námietku navrhovateľky o nedostatku právomoci odporkyne na vydanie predmetného rozhodnutia. Právomoc Rady rozhodovať o porušení povinnosti vysielateľa televíznej programovej služby je v tomto prípade daná zákonom č. 308/2000 Z.z. a je ju možné vyvodiť z ustanovenia § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z.z. v spojení s § 67 ods.5 písm. a/, keďže v tomto prípade navrhovateľka porušila podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie - telenákupu obsiahnuté v § 32 ods. 4 písm. a/ citovaného zákona, keďže ako vysielateľka je povinná zabezpečiť, aby ňou vysielaný telenákup bol čestný.

S tvrdením navrhovateľky, že z pohľadu vysielateľa išlo o nakupovaný akvizitčný program od spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd., ktorý zaraďuje ako zábavný program a nepredáva vysielací čas s cieľom vyselať reklamu alebo telenákup tretej osoby, sa senát najvyššieho súdu nemohol stotožniť. Tvrdenie vysielateľa, že sa nepodieľa na ziskoch výrobcu daného programu považuje senát najvyššieho súdu za účelové, pretože posudzované programy neboli ani raz prerušené vysielaním reklamy. Taktiež aj na internetovej stránke spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd., www.interactv.com je v pravidlách tejto hry uvedené, hneď na úvodnej obrazovke tejto stránky, že je to práve spoločnosť TeleMedia InteracTV Ltd., ktorá si buď kupuje vysielací čas od televízií, alebo sa podieľa na príjmoch, ktoré plynú z vysielania týchto súťaží. V danej ponuke na tejto internetovej stránke je taktiež zdôraznené, že táto ich ponuka nevyžaduje žiadne investície ani náklady zo strany vysielateľov a že vysielateľ, spoločnosť TeleMedia InteracTV Ltd. nikdy za jej ponúkané programy platiť nebude. Keďže toto uvádza priamo spoločnosť TeleMedia InteracTV Ltd., ktorá je vyhlasovateľom tejto súťaže, pri ponuke svojich produktov iným vysielateľom, nie je dôvod predpokladať, že by práve vysielanie na programovej službe DAJTO malo byť iné, a mala by to byť práve navrhovateľka, ktorá platí spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd. za odvysielanie predmetného komunikátu.

Reklama a telenákup sa zaraďujú do vysielania medzi jednotlivé programy (§ 35 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z.). Zákonodarca teda zjavne neupravuje možnosť, aby sa mohol telenákup zaradiť priamo do relácie. Práve naopak vysielanie reklamy a telenákupu musí byť rozoznateľné a zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby; vo vysielaní televíznej programovej služby musí byť vysielanie telenákupu oddelené zvukovo-obrazovými alebo priestorovými prostriedkami.

Vo vysielaní televíznej programovej služby sa reklama a telenákup vysielajú v blokoch a oddelene od iných častí tejto programovej služby. Vysielanie samostatných reklamných a telenákupných šotov je povolené vo vysielaní športových udalostí, v ostatných prípadoch je povolené iba výnimočne (§ 34 zákona č. 308/2000 Z.z.).

S poukazom na uvedené je preto potrebné podľa najvyššieho súdu uzavrieť, že v tomto prípade sa uvedenými podmienkami na vysielanie telenákupu navrhovateľka neriadila.

V prejednávanom prípade bolo z hľadiska posúdenia porušenia zákonných povinností vysielateľa podstatný výklad pojmu čestnosť, keďže v zmysle § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. je vysielateľ povinný zabezpečiť, aby ním vysielaný telenákup bol čestný. Odporkyňa vo svojom rozhodnutí rozobrala pojem čestnosť využívajúc svoju diskrečnú právomoc; uviedla, že čestnosť je morálnou kategóriou a čestné informovanie je také, ktoré je v súlade so všeobecne prijímanými pravidlami, verné skutočnosti, ktoré nenavádza a nesmeruje k nepresnému alebo neúplnému informovaniu. S takouto charakteristikou pojmu čestnosť sa najvyšší súd stotožňuje v plnom rozsahu. Aby bolo takéto vysielanie považované za čestné, musí mať jasné pravidlá, ktoré sa priebežne nebudú

meniť. Ak je súčasťou programu akákoľvek úloha, je povinnosťou vysielateľa zabezpečiť formuláciu jej zadania jasne, stručne a zrozumiteľne pre priemerného recipienta.

Predmetnom preskúmaní boli dva komunikáty. Komunikát Akčná výhra odvysielaný dňa 01.10.2013 o cca 06:50 hod. obsahoval na vyriešenie úlohu na obrázku, z ktorého mali diváci vytvoriť najväčšie možné číslo premiestnením dvoch zápalek. Na obrazovke sa objavilo číslo 6856, ktoré bolo poskladané z 24 zápalek (na obrazovke boli usporiadané časti jednotlivých čísel z malých zápalek jednotnej veľkosti, ktoré boli zakončené tmavými hlavičkami). Moderátorka bližšie nešpecifikovala počet ani veľkosť zápalek. Ako správna odpoveď bola o cca 7:30 hod. vyhodnotená odpoveď diváka (Divák: Jedna é osem päť šesť.), ktorá bola na paneli vedľa moderátorky zapísaná v tvare „1E856“. Písmeno „E“ môže mať význam pri zápise čísla v matematike. Vo vedeckom formáte „1E856“ značí 1×10^{856} čo je číslo 1 a 856 núl za ním. Po prepočítaní zápalek bolo zistené, že uvedené číslo bolo poskladané z 25 zápalek.

Účastník konania k zadaniu úlohy vo svojom vyjadrení uviedol, že v číslici 8 v zadaní sú na sebe viditeľne položené dve zápalky. Ďalej uvádza, že „Presunutím jednej zápalky z čísla 8 a druhej zápalky z prvej 6tky vytvoríme najväčšie možné číslo jednoduchým premiestnením dvoch zápalek tak, že vznikne číslo 1E856“. Účastník konania k svojmu vyjadreniu pripojil aj prílohu - malo ísť o zväčšene obrázky zadania na obrazovke. Tieto obrázky však nie sú zachytením vysielaného komunikátu. Pre posúdenie skutkového stavu tak nemôžu byť smerodajné, keďže nevyobrazujú zadanie úlohy tak, ako bolo odvysielané.

Na prvom priloženom obrázku bolo zväčšené zadanie pripomínajúce zadanie úlohy, ktorú mali recipienti riešiť v predmetnom komunikáte. Z tohto obrázku vyplýva, že číslica 8 v ľavej dolnej časti mala byť tvorená dvomi a nie jednou zápalkou. To znamená, že na obrázku malo byť od počiatku 25 zápalek. Premiestnením tejto zápalky pred číslicu 6 a premiestnením zápalky z číslici 6 bolo možné dostať číslo uvedené vo vysielaní ako najvyššie. Toto zároveň aj bolo najvyššie možné číslo, ktoré bolo možné dosiahnuť zo zápalek na obrázku priloženom k vyjadreniu účastníka konania.

Samotnú úlohu, kde premiestnením dvoch zápalek malo byť vytvorené najvyššie číslo, nie je možné považovať za problematickú. Pre zabezpečenie čestnosti vysielaného komunikátu je však potrebné, aby zadanie úlohy bolo odvysielané tak, aby recipienti dokázali určiť všetky skutočnosti, nevyhnutné pre správne riešenie úlohy. V danom prípade uvedená podmienka nebola naplnená. Obrázok so zápalkami bol súčasťou zadania hry. Bolo preto nevyhnutné, aby bol odvysielaný tak, aby recipienti dokázali určiť všetky skutočnosti nevyhnutné pre správne riešenie zadania. To znamená, že obrázok mal byť odvysielaný tak, aby na ňom bolo rozoznateľné, že v číslici osem sú na jednom mieste dve zápalky. Na zázname doručenom účastníkom konania, pri ktorom vzhľadom na povinnosť podľa § 16 ods. 3 písm. I) zákona č. 308/2000 Z. z. je nevyhnutné prezumovať, že verne zachytáva obsah, aj podľa najvyššieho súdu nie je možné rozoznať, že číslo 8 je vytvorené na jednom mieste dvoma zápalkami. V zadaní predmetnej úlohy, tak ako bolo odvysielané, bolo možné určiť 24 zápalek, a preto postupom, aký bol odvysielaný v zadaní predmetnej úlohy (premiestnením dvoch zápalek v čísle na obrázku zobrazenom počas vysielania predmetného komunikátu), nebolo možné dosiahnuť výsledok, ktorý mal byť podľa navrhovateľky správny. Na tom nemení nič ani skutočnosť, že jednému súťažiacemu sa podarilo riešenie prezentované účastníkom konania ako správne uhádnuť.

Celá úloha bola zo strany moderátorky prezentovaná ako ľahká, avšak vzhľadom na zmiešavanie rôznych číslic ju za ľahkú nie je možné považovať. Takéto nejednoznačné zadanie úlohy je v rozpore s ustanoveniami zákona č. 308/2000 Z.z. a potom i samotného pojmu čestnosti, ktorú je povinný vysielateľ dodržiavať pri vysielaní telenákupu (§ 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z.).

Taktiež aj posudzovaný komunikát Akčná výhra, odvysielaný dňa 06.10.2013 o cca 7:00h bol obdobne, ako v posudzovanom programe zo dňa 01.10.2013, prezentovaný značne nejednoznačným spôsobom. Zo zadania úlohy a jej riešenia vyplýva, že diváci mali vytvoriť najväčšie možné číslo premiestnením dvoch zápalek zo zápalek zobrazených na televíznych obrazovkách. Na obrazovke sa objavilo číslo 8496, ktoré bolo poskladané z 23 zápalek (na obrazovke boli usporiadané časti jednotlivých čísel z malých zápalek jednotnej veľkosti, ktoré boli zakončené tmavými hlavičkami). Moderátorka bližšie nešpecifikovala počet ani veľkosť zápalek. Správna odpoveď zverejnená na konci hry bolo číslo, ktoré

malo tvar čísla 84951 zloženého zo zápaliek. Zatiaľ čo číslo na obrázku zo zadania, ktoré má tvar čísla 8496, sa skladá z 23 zápaliek, výsledné číslo sa skladá z 24 zápaliek (na obrazovke boli usporiadané časti jednotlivých čísel z malých zápaliek jednotnej veľkosti, ktoré boli zakončené tmavými hlavičkami). Samotnú úlohu, kde premiestnením dvoch zápaliek malo byť vytvorené najvyššie číslo, aj v tomto prípade nie je možné považovať za problematickú. Pre zabezpečenie čestnosti vysielaného komunikátu je však potrebné, aby zadanie úlohy bolo odvysielané tak, aby recipienti dokázali určiť všetky skutočnosti, nevyhnutné pre správne riešenie úlohy. V danom prípade uvedená podmienka aj podľa názoru najvyššieho súdu nebola splnená. Obrázok so zápalkami bol súčasťou zadania hry. Bolo preto nevyhnutné, aby bol odvysielaný tak, aby recipienti dokázali určiť všetky skutočnosti nevyhnutné pre správne riešenie zadania. To znamená, že obrázok mal byť odvysielaný tak, aby na ňom bolo rozoznateľné, že v číslici 4 sú na jednom mieste dve zápalky. Na zázname vysielania doručenom účastníkom konania, pri ktorom vzhľadom na povinnosť podľa § 16 ods. 3 písm. l) zákona č. 308/2000 Z. z. je nevyhnutné prezumovať, že verne zachytáva odvysielaný obsah, nie je možné rozoznať, že číslica 4 je vytvorená na jednom mieste dvomi zápalkami. Problematickým mohlo byť aj rozoznať, že na niektorých miestach v čísliciach nie sú zápalky, ale len paličky bez zakončenia.

Celkový postup navrhovateľky bol v týchto prípadoch netransparentný, nečestný a zavádzajúci. Rada je v zmysle zákona č. 308/2000 Z.z. oprávnená na to, aby dohliadala na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a s využitím vlastnej správnej úvahy, ktorú v rozhodnutí riadne zdôvodní, posudzovala odvysielané informácie a príspevky. Rovnako, ak dospeje k záveru, že určitý program, resp. časť vysielania vysielateľa nebola v súlade so zákonom č. 308/2000 Z.z., je oprávnená skonštatovať jeho porušenie a vyvodiť z toho príslušné sankcie.

Súd po preskúmaní danej veci postupom uvedeným vyššie dospel k záveru, že správny orgán v danom prípade konal v intenciách citovaných právnych noriem, vysporiadal sa s aplikáciou únievého práva ako i s výkladom obsiahnutým v rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-195/06 zo dňa 24.05.2007 vo veci Kommunikationsbehörde Austria (KommAustria) proti Österreichischer Rundfunk (ORF), vo veci si zadovážil dostatok relevantných skutočností pre svoje rozhodnutie, zistil riadne skutočný stav veci a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie správneho orgánu je možné považovať za súladné so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje napadnuté rozhodnutie za zákonné, keďže odporkyňa nevybočila z medzí a z hľadísk ustanovených zákonom, pričom napadnuté rozhodnutie vydala na základe zákonom povoleného správneho uváženia, ktoré zodpovedá zásadám logického myslenia a vychádza z podkladov zistených v tomto prípade.

Podľa čl. 1 ods. 1 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodíť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382).

V judikatúre Ústavného súdu SR sa požiadavka materiálneho právneho štátu akceptovala aj v ďalšom právnom názore, podľa ktorého: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené také princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu, čo možno spoľahlivo vyvodíť z čl. 1 ústavy), sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané (I.ÚS 10/98)“. (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750).

Základnú premisu materiálneho právneho štátu prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

Ustanovením čl. 1 ods. 2 Ústavy SR sa Slovenská republika zaviazala, že uznáva a dodržiava všeobecné záväzné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

V intenciách čl. 154c Ústavy SR je Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.) súčasťou právneho poriadku SR a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva a záväzky občianskej povahy“ pokiaľ ide o rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru (pozri napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976).

Najvyšší súd SR vo svojej skoršej judikatúre dospel k záveru, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu. Hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a deliktami za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi.

Keďže čl. 6 ods. 1 prvá veta dohovoru hovorí „o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia“ je podľa názoru Najvyššieho súdu SR nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívno-právna zodpovednosť.

Napokon aj Odporúčanie výboru ministrov č. R (91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov 13. februára 1991 na 452. zasadnutí zástupcov ministrov odporúča vládam členských štátov Rady Európy, aby sa vo svojom práve aj v praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie.

Podľa zásady č. 6 citovaného Odporúčania je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní.

V predmetnej veci, keďže ide o preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov o postihu za správny delikt s uložením peňažnej pokuty, treba podľa názoru súdu aplikovať na danú vec čl. 6 ods. 1 prvá časť dohovoru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pri posudzovaní veci vychádzal z nasledovných východísk.

Pri rozhodovaní o výške uloženej pokuty sa zohľadnila závažnosť správneho deliktu, ktorá spočíva práve v používaní zákonom zakázaných komerčných techník, ktoré môžu viesť k získaniu neoprávnenej

výhody oproti subjektom, ktoré využívajú len techniky, ktoré zákon umožňuje. Rada pri určovaní závažnosti správneho deliktu preto vzala do úvahy: skutočnosť, že v dôsledku vysielania komunikátov, ktoré naplnili definíciu telenákupu a ktoré neboli čestné, mohlo dôjsť k zavádzaniu recipientov o charaktere a spôsobe riešenia zadaných úloh tak, že v nich bola vyvolávaná klamlivá domnienka o ich jednoduchom riešení a o spôsobe ich riešenia, v čoho dôsledku mohlo byť protiprávnym konaním účastníka konania priamo dotknuté väčšie množstvo recipientov. Rovnako skutočnosť, že protiprávnym postupom pri vysielaní komunikátov, ktoré mohli naplniť definíciu telenákupu, mohla navrhovateľka získať neoprávnenú konkurenčnú výhodu voči subjektom vysielajúcim komerčné komunikáty v súlade so zákonom č. 308/2000 Z. z.

Miera zavinenia napriek tomu, že navrhovateľka v danom prípade za porušenie povinnosti zodpovedá objektívne, odporkyňa poukázala na to, že v minulosti už bola právoplatne sankcionovaná za porušenie uvedenej povinnosti jednou nefinančnou sankciou - uložením upozornenia na porušenie zákona v rozhodnutí RL/328/2006, pre porušenie § 32 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. (v súčasnosti § 32 ods. 4 písm. a/, b/ citovaného zákona), keď konštatovala, že odvysielanie reklamy bolo nečestné; pričom napriek skôr uloženej sankcii, táto nespĺnila ani výchovný, ani preventívny účel a navrhovateľka znovu úmyselne - nakoľko išlo o vopred pripravený program, porušila povinnosti vysielateľa upravené v zákone o vysielaní a retransmisii.

V tejto súvislosti senát odvolacieho súdu poukazuje aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Sž/101/01 zo dňa 26.02.2002, z obsahu ktorého vyplýva, že v administratívnom trestaní uplatnenie prísnejšej sankcie sa viaže na opakované porušenie právnej povinnosti a nie na identický skutok. Súd vychádzal i z obsahu opravného prostriedku navrhovateľky, ktorá námietky v tomto smere neuplatnila.

Rozsah a dosah vysielania je zdôvodnený tým, že navrhovateľka je multiregionálnym vysielateľom. Trvanie a následky porušenia povinností - Rada sankcionovala spáchanie dvoch správnych deliktov. Tieto skutočnosti zvyšujú celkovú závažnosť posudzovaných skutkov. Spôsob porušenia povinnosti je uvedený vo výroku rozhodnutia odporkyne. Vzhľadom na zákonné rozpätie umožňujúce uloženie pokuty za porušenie predmetnej povinnosti, v tomto prípade pri viacčinnom súbehu, vo výške od 3319 € do 165 069 €, najvyšší súd konštatuje, že uložená sankcia vo výške 8 000 € bola uložená blízko dolnej hranice zákonného rozpätia a z tohto dôvodu možno konštatovať, že v danom prípade Rada prihliadla i na absorpcnú zásadu viažucu sa k výške uloženej pokuty.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené, napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/020/2014 zo dňa 25.03.2014 podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok 500 € rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu. Účet najvyššieho súdu je vedený v Štátnej pokladnici pod č. 700 006 1219/8180.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľke právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.